

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Monsignor Andrej Einšpieler.

(Konec.)

Pa dasi so našemu boritelju zaporedoma politični listi umirali in mu mnogo materialne zgube prouzročevali, vendar se ni dal ostrašiti, temveč z večjo in še bolj rastočo močjo poprijel se je svojega dela. Leta 1869. ustanovil je nov nemški tednik: „Kärntner Blatt“, katerega je l. 1876. v „Kärntner Volksstimme“ prekrstil in ga izdajal do l. 1883. Navedenim, razven „Slovenca“ v nemškem jeziku, a v slovenskem duhu pisanim listom bil je v prvi vrsti namen, Nemce o pravičnih zadevah Slovencev poučiti; žalibog da tega svojega namena popolnem dosegli neso. Einšpieler sam rekel je pred kratkim časom piscu teh vrstic: „Žal mi je za denar in trud, ki sem ga porabil za nemške liste; Nemec se ne dá poučiti.“ Pa če tudi navedeni listi zaželjenega uspeha neso imeli, koristili so brezdvomne mnogo. Največje koristi pa je za probujenje in zavedanje koroških Slovencev „Mir“, kojega je Einšpieler začel izdajati leta 1882. in ga še dandanes s čudovito spretnostjo ureduje. A ne samo s časopisi, tudi po drugih potih deloval je Einšpieler na političnem polju. L. 1861. spravil je v Celovci na noge „Kato-liško-konstitucionalno društvo“, koje je narodni stvari na Koroškem mnogo koristilo. To društvo izdalo je Einšpielerjevo jako poučno in prav po domače pisano knjižico: „Političen katekizem za Slovence“, in sicer dvakrat l. 1865. in 1873. Istega leta izdal je Einšpieler tudi nemško knjižico: „Wegweiser für die Wähler der österreichischen Rechtspartei.“ Ni se torej čuditi, da so slovenski volilci Velikoveškega okraja temu zaslužnemu in spretnemu politikarju svoje zaupanje in priznanje skazali s tem, da so ga že l. 1863. izvolili svojim zastopnikom v deželnem zboru koroškem. Žalibog, da se je Einšpieler mogel udeležiti le prve seje, kajti vsled omenjene obsodbe izgubil je na veliko škodo koroških Slovencev pravico deželnega poslanstva. Toda iste občine izvolile so ga pri prvi priliki, to je leta 1871. spet za svojega poslanca, koji mandat si je ohranil do danes. Znano je, kako pogumno, krepko, ustrajno in neustrašno se bori Einšpieler ves čas svojega poslanstva za narodne svetinje ubogih in tlačanih koroških Slovencev. Najbolj se trudi, da bi se zboljšale za-

lostne razmere koroških kmetov in da bi se priborila koroškim Slovincem šola na cerkveno-narodni podlagi. Pravo je torej pogodila velika skupščina družbe sv. Cirila in Metoda, zborujoča 19. julija v Trstu, da je izvolila Andreja Einšpielerja svojim prvim častnim članom.

Da bo ta sicer jako površna slika našega Andreja vsaj kolikor toliko popolna, ne smem zamolčati še jedne njegovih lepih lastnostij, radi katere bi ga morali čislati tudi njegovi najhujši politični nasprotniki. V mislih imam Einšpielerjevo izvenredno človeko ljube. Že l. 1855. ustanovil je društvo katoliških rokodelskih pomagalec, kojemu je leta 1879. s svojim težko prihranjenim denarjem kupil zemljišče za 3200 gld., da si zida hišo za društvene potrebe; in po Einšpielerjem trudu postavila se je hiša, v koji imajo slovenski in nemški rokodelski pomaganci lepi svoj dom in prijetno zbirališče, v koji najde tudi marsikateri tujec prijazen sprejem in dobro prenočišče. Po trudu Einšpielerjevem ustanovila se je nadalje v Celovci družba sv. Vincencija, ki podpira vse ubožce, v prvi vrsti pa uboge in marljive dijake.

Skratka: Einspielerjevo dobro srce znano je ubožcem vsega mesta, v kojem biva že nad 40 let.

Mož torej, ki deluje, kakor se iz tega, sicer površnega in nedostatnega spisa razvidi, vse svoje življenje v prid narodu slovenskemu, ki žrtvuje do movini vse svoje moči, ki voljno prenaša grdo zasramovanje naših nasprotnikov, ki ni nikdar hrepel po visokih službah, na kojem ne najdemo niti pikice sebičnosti, mož, ki je poln čistega rodoljublja in neprecenljivih zaslug za svoje rojake, mož, kojemu se imamo zahvaliti, da še v Korotanu Slovenci žive, da se tudi že zavedajo in stopajo na dan: ta mož zasluži gotovo, da mu narod slovenski izreče očitno in pred vsem svetom svojo zahvalo; in to storiti, je najlepša prilžnost, ko bode sivi starček praznoval petdesetletnico svojega mašnikovanja. — Svečanost 21. avgusta v Svečah naj torej priča: l. da Slovenci vemo ceniti zasluge in žrtve naših prvoboriteljev, da ljubimo in čislamo starost koroških Slovencev, da mu je postavljen v naših srcih spomenik hvaležnosti, ki se

bo svetil od roda do roda in oznanjeval unukov unukom slavo in čast Andreja Einspielerja; 2. da smo Slovenci jedini, da se vsaj po svojih težnjah ne delimo več na kranjske, koroške, štajerske itd., temveč da se ljubimo mej seboj kot bratje, da čutimo gorko drug za drugega, da smo pripravljeni skupno se boriti za narodne svetinje. Posebno pa pokažite vi, ljubi slovenski rojaki iz Kranjske, Štajerske, Goriške, Primorske in tudi vi drugi slovenski bratje, da vam je mar ubogih, zatiranih bratov na Koroškem, da se hočete z njimi in za nje pogajati za svete pravice in da spoštujete in čislate „očeta koroških Slovencev!“

Čehi v beli Ljubljani.

Po banketu šli so Čehi, na čelu jim zastavnosci narodnih društev, na sv. Krištofa pokopališče, kjer se ob govorih in petji na slavnih pokojnikov grob položili 3 krasne šopke s trakovi in napisi. Na grob Bleiweisov šopek z napisom: „Svateč-nému obhajci prav naroda.“ Na grob Vodnikov: „Slovutnému pěvci slovinskému“, na Resljev grob pa: „Svojemu krajanu.“

Pri Koslerji.

Na vrtu Koslerjevem, ki je nedvomno najlepši v Ljubljani, priredilo je slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ s sodelovanjem mešanega zbora Šišenske čitalnice v sredo zvečer koncert bratom Čehom na čast, kojega so se udeležili vsi Čehi in toliko družega občinstva, da ni primankovalo samo miz in stolov, ampak tudi praznih sodčkov, da bi nadomestovali stole in mize. Pri koncertu v čitalnici bilo je nad tisoč osob, pri Koslerji pa še par stotin več.

Žal, da baš pri tej veselici vreme ni bilo ugodno, da se ni mogel dovršiti ves vsposed. Občinstvo je sicer hrabro vstrajalo navzlic vedno gostejemu dežju, a naposled, ker nebo ni hotelo, moralo je odjenjati občinstvo ter oditi domov.

Kar se tiče petja samega, z veseljem konstatujemo, da so bile vse točke izborne. Takoj prvi zbor Bendlov „Svoji k svojim“ peli so „Slavci“ tako krepko in uglajeno, da so jim doneli gromoviti „Slava“ in „Na zdar“ od strani Čehov, katerih pri-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins
poglovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Dvanajsto poglavje.

(Dalje.)

Pa Zorel bi celó za svojih boljših dnij ne bil kos plemeniti živali, katero je Bayard jahal. Ta okolnost in pa neka spretnost, po izkušnji pridobljena, pouzročili sta, da je mladenič kmalu starega begunca dotekel in ujel. Mabel in dečka so z največjim zanimanjem gledali, kako je spretni jezdec sedaj v lok jahal, sedaj se v nenadno mer obrnil in tako nekoliko s brzostjo prehitel ubežnika; čez malo minut ga je ugrabil za uzdo ter z ujetnikom prek poljan k njim jahal. Mabel je vsa razvnetá na vozu stojé opazovala ta lov; sedaj je pomolila Aliku roko ter je skočila na tla ravno o pravem času, da je zmagalca v divjem lovu s smehljanjem pozdravila in se mu zahvalila; Bayard sam se je smijal, kako se mu je podjetje posrečilo. Brzo je skočil s

konja ter uzdo starega Zorela izročil čudečemu se Murrayu; in jedno roko utaknivši skozi brzde svojega konja, odkril se je z drugo roko, poklonil se spoštljivo in ljubko Mabeli ter jej rekel: „Gospica Vaughanova, zadela vas je resna nesreča in zamuda, a nadejam se, da nikdo ni poškodovan.“

„Hvala vam, nikdo,“ odvrnila je Mabel, dočim sta se dečka močno čudila, da je tujec toli zaupno nje ime izrekel. „Vi ste se močno trudili, da ste nam ujeli ubežnega konja, mi pa smo bili res srečni, da smo imeli takega prijatelja.“

Priprosto besedo prijatelj je izgovorila z glasom, ki je očitno pričal, kako globoko in hvaležno je nje pomen občutila. Morda je mislil, da se ona beseda ozira i na minolost i na sedanjost, ker odgovoril jej je z enako pomenljivo priprostostjo: „Nič mi ni ljubše, nego da vam morem služiti.“ Potem je ogledoval potr t voz, katerega je bil z dečkoma prav lahko iz reže potegnul; Murray pa je v tem pripovedoval, kako se je bila nesreča pripetila.

Voz je bil toli poškodovan, da ni bil več za vožnjo, celó dvomno je bilo, ali ga bodo mogli prek poljan domov spraviti. Nekatere poglavitne jegle so bile zlomljene in nekatera peresa počena.

Na mesto jegelj je Alik zabil lesene kline, Bayard pa je mavhi in plahto odvezel in je na voz položil; na to je z jermení povezal razklano oje in starega Zorela zopet upregel k pokaženemu vozu („wrek“). Sedaj se je pokazalo, da se ostareli voz pač lahko domov pelje, le da jeden mora konja za brzdo voditi.

„Gospica, skrpal sem ga, kolikor sem mogel, a še vedno je kaj slab. Zdi se mi, da vam bode nemogoče dalje se peljati,“ rekel je Bayard bližavši se Mabeli, malo v strani stoječi. „A če mi hočete izkazati čast ter na mojem konji jahati, lahko vam s to plahto naredim primerno sedlo.“ Govorivši razgrnil je krasno plahto iz višnjevega suknja ter jo je skup zložil na hrbtu svojega konja, ki je svetli vrat stegoval, kot bi bil z gospodarjem na bodočo čast ponosen.

Mabel je resno zavrnila predlog ter je prosila, naj se dalje ne mudi, ker s sestricema bode že peš lahko hodila. Ko se je Bayard prepričal, da se ne brani strahu od njegovega ognjevitiga konja, odgovarjal je vsem njegovim ugovorom z odkritosrčnim zagotavljenjem, da se mu nikakor ne mudi, in da je zanj, izurjenega pešpotnika, deset kilometrov do go pot (toliko daleč je bilo do vasi, kamor so

znanje in pohvala je tem večje veljave, ker so priznani kot najmuzikalnejši narod. Razgovarjali smo se s posamičnimi Čehi o petji, ker smo bili radovedni na njih sodbo, ker je gotovo nepristranska, objektivna. Vsi brez izjeme so Slavčevo petje jako laskavo hvalili in rekli, da se takega zbora neso nadejali, vsi bili so v tem jedini, pa je za razumno mlado društvo napredek izredne velik. Potrebno se nam je zdelo zabeležiti to oceno, da bode Slavcem v zadoščenje za njih gorečnost in marljivost, ob enem pa napotek, da kakor doslej, tudi v bodoče dosledno napredujejo.

Druga točka je bila Ipvčeva „Slovanska pesen.“ Napravila je še velji efekt in g. Meden je v tej pesni, kakor pozneje v krasnem Nedvedovem „Popotniku“ poslušalce kar elektrizoval.

Preobširno bi bilo, navajati ostale točke, toliko pa moramo povedati, da so se vse, kakor že spredaj omenjeno, izborna pele in da je Šišenske čitalnice mešani zbor s svojimi brdkimi, narodno opravljenimi pevkami češkim bratom izredno bil po godu, da so se divili našemu napredku na glasbenem polju.

Slavnoznana „Kytara“ je s svojimi četverspevi tudi pri tej priliki očarala občinstvo, dodala bi bila vsled frenetičnega ploskanja gotovo še kako krasno točko, žal z neba je preveč rosilo, koncert moral se je proti 10. uri prekiniti, in „Slavec“ z večino občinstva odkorakal je v mesto, v Čitalnico, kjer se je koncert v obliki proste zabave nadaljeval in kjer sta „Kytare“ tenorist g. Krčička in naš g. Meden tekmovala v prelepih samospelih in se ralovala, da sta drug drugzega spoznala. Prosta zabava trajala je v pozno noč.

Na Bled in nazaj.

Včeraj zjutraj popeljali so se češki gostje, z njimi pa mnogo Ljubljancev na Bled, da vidijo naš gorenjski biser. Imeli so krasen dan. Nebo zjutraj oblačno in preteče, se je kmalu razvedrilo in ker je v noči bilo obilo dežja, bila je tudi temperatura prijetna. Na vseh postajah so Čehi pri srčno pozdravljali. Posebno lep je bil vsprejem v Kranji, kjer jih je v imenu mesta pozdravil župan Šavnik, in v Lescab, kjer jih je v imenu občine Blejske pozdravil dr. Mosché, gospodična Petričeva pa jim s primernim nagovorom poklonila krasen šopek.

Iz Lesca, kjer je bilo voz v izobilji pripravljenih, bili so kmalu na Bledu, kjer so nekateri skoro kar zamaknjeni obstali, uzrši toliko krasoto. Neso se mogli Bleda nagledati in marsikateri nam je rekel, da je za Bled jeden dan premalo. Jezero s svojim slikovitim obrežjem, elegantne vile, ki se zrcalé v valovih, skalni grad, idilični otok z belo cerkvico, mogočno hribovje, obdajajoče ta rajski kosec zemlje, vse to napravilo je na nje globok utis in ko so uzrli še Bohinjske korenjaške fante v pristni narodni noši in ko je iz njih čilih grl v polnih akordih zadonel krasni zbor „Bivaly Čechové“, zatem pa „Lepa naša domovina“, ko so v cerkvi na otoku začuli g. Pogačnika „Ave Mario“ bili so marsikateri do solz ginjeni in čudili so se, da je na tako malem prostoru, kakor je Kranjska, toliko naravne krasote in toliko specijalit.

bili vsi namenjeni) prava malenkost. Ker sta jo tudi dečka z njim prosila, dala se je pogovoriti; vso zarudelo posadil je Bayard na sedlo.

„Alik, kje pa je moj klobuk?“ rekla je ko so se ravno odpravljali. Prinesel ga je z voza. Ko ga je hotela pokriti, opazila je prvokrat, da jej je oni Murrayev venec glavo venčal.

„Murray, ti nabore!“ vskliknila je steknivši ga z glave ter ga tako natanko zagnavši, da mu je na klobuku obtičal.

Nehoté so se vsi zasmijali; tudi Mabel se ni mogla zdržavati, akopram je bila vesela, da je s klobukom zakrivala si obličje; to jej je kar gorelo, ko je mislila na čudovito in smešno nasprotje, katero je moral Bayard mej njeno venčano glavo in smešno zadrego opaziti. Vedela ni, da vse žive dni še nikdar ni bila toli ljubeznjiva, kot prvi ta trenotek: rudeče cvetke so se razlikovale od čiste beline nje plemenitega čela ter se mešale z gladkimi kitami kostanjastih las, ki so se v rumenem solčnem svitu krasno svetili.

Prisotnost otrok človeku povsodi in vselej pomore iz zadrege. In kako siljenje so tudi pouzročili posebni spomini mej Mabelo in Bayardom, izgubilo se je to mahoma pri veselosti obeh dečkov, ki sta

Na Bledu ugajalo jim je vse in ker so bili tudi s postrežbo jako zadovoljni, vračali so se veselih src domov. Na povratku pa so je čakala nova presenečenja. Na gorah in gričih vzplamteli so kresovi, posebno lepi bili so na Vidovci in Šmarni gori; povsod jim je prebivalstvo skozi temno noč v tej obliki pošiljalo svoje pozdrave, na Vižmarjih zažigal se je celo bengaličen ogenj.

Prišedše v Ljubljano pričakovalo je na kolo dvoru obilo občinstva, ter je spremljalo do Čitalnice, kjer je bilo še mnogo govorov in napitnic, v katerih smo se drug od drugega poslavljali in se je zahvala izrekala češkemu odboru in njega načelniku dr. Schmausu in odboru Ljubljanskemu in njega načelniku I. Hribarju. Govorniki so bili gg.: dr. Schmaus, Rohrmann, Hribar, Srb, Pitrdle in prof. Heš, ki nas je s svojim izvrstnim govorom vse ogrel.

Odhod.

Danes zjutraj ob 7. uri 15. minut zapustili so nas dragi češki gostje. Oficijalni sloves na kolo dvoru bil je jako lep. Ko se je bila večina Čehov ukrcala že v vagone začne se neko posebno gibanje mej množico na peronu stoječo, prikažejo se zorna lica, zjasné se lepe elegantne obleke in pod vodstvom gospe Murnikove in Tavčarjeve stopi 14 mladih in jako brdkih gospodičen (Branketova, obe Druškovičevi, Daneševa, Frličeva, Hofbauerjeva, Jermanova, Kleinova, Kremžarjeva, dve Lenarčičevi, obe Lukmanovi, Martinakova) vsaka z ličnim, z duhtečimi šopki napolnjenim jerbasčekom na peron v kolobar, v katerem se vrši potem oficijalno poslavljanje.

V imenu mesta govoril je podžupan Petričič, na kar je odgovoril v imenu Čehov dr. Schmaus. Potem je še gosp. Hribar odhajajoče nagovoril v imenu odborov, želeč jim „Srečen pot, gosp. Pitrdle pa se zahvalil, na kar so gospodične v vagone hitečim delile v spomin duhteča svoja darila. Prizor ta bil je dražesten in marsikatero oko bilo je pri slovesu rosno. Kmalu zapiska hlapon, še jedenkrat si sežemo v roke, potem pa mahajoč z robci še jedenkrat zakličemo mimo nas odvažajočim se gostom „Z Bogom! Srečen pot! Na svidenje!“ in jedva je zadnji vagon mimo nas, izginil je vlak za prvim ovinkom proti Notranski. Lepi dnovi češkega pohoda — so bili!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. avgusta.

Razni češki listi še vedno hudo kritikujejo naredbo **naučnega ministerstva** zastran srednjih šol. „Moravská Orlice“ pravi, da se morajo takoj prve dni, ko se snide parlament, popolnem pojasniti odnošaji mej desnico in vlado, od čegar je zavisno, kako naj postopajo češki poslanci. Pokazati se mora, ali še vlada grof Taaffe ali pa pl. Gautsch. „Našinec“ pa misli, da se pl. Gautsch močno moti, če misli, da se bodo Čehi radovoljno udali njegovim naredbam in da se bode posrečilo njegovo germanizatorsko delo. Kaj takega so tudi drugi poskušali, pa se jim ni posrečilo; danes, ko je narod že tako zaveden in vsacemu bije srce za domovino in materinščino, je pač tako upanje predrzno. Odgovor češkega naroda bode pl. Gautscha na jako

po čudovitem dogodku razvneto bila nenavadno živa in zgovorna. Alik se je z gorečim občudovanjem oziral v tujca, čegar uljudnost proti Mabeli mu je pridobilo njegovo hvaležno spoštovanje; takrat si je nekoliko otresel skromno hladnost, ki ga je posebno značila, ter je za se pridobil prijazno zanimanje mladega gospoda, ki prirodnega in izvirnega akopram nezrelega razuma dečkov nikdar ni prenizko sodil.

Mabel je jahala, Bayard in Alik sta pa ob nje straneh korakala, Murray je bil malo vzd, ker se je bil sam ponudil, da je starega Zorela vodil.

„O kateri uri se pa pričakuje karavana v določnem kraju?“ vprašal je šaljivi Murray, ko so bili dobro kilometer daleč prišli.

Mabel je pogledala na uro. „Sedaj je ravno pet,“ rekla je ter je pristavila z žalujočim glasom: „Nisem mislila, da je že toli pozno.“

„Jaz sem mislil na strijca Henrika,“ rekel je Alik, ko se nam je voz potrl. Zdi se mi, da slišavši o tej zamudi bode zlomljen most bolj obžaloval nego nas.“

„Čim večja sila, tam manjši napredek,“ rekel je Murray. „Alik, bil je zadnji pok biča, ki je toli temeljito stvar končal.“

(Dalje prih.)

neljub način zdramil iz priljubljenih mu sanj. — Kako neopravičena, da je naredba naučnega ministerstva, najbolje pojasnujejo statistični podatki: Na Češkem je 16 nemških državnih gimnazij s 4285 in 7 zasobnih nemških gimnazij s 1622, 22 čeških državnih gimnazij z 8525 in 10 privatnih čeških gimnazij z 2445 učenci. Nemških državnih realk je na Češkem 8 in imajo 1963 učencev, privatne pa 3 s 646 učenci; čeških državnih realk je 10 s 2086 učenci in 3 privatne s 420 učenci. Vidno je tedaj, da so češke srednje šole zlasti državne, dosti bolj obiskovane, kakor nemške. Samo češke privatne realke so nekoliko slabše obiskovane kakor nemške. Ko bi se ravnalo po številu čeških in nemških učencev, morali bi Čehi imeti 25, Nemci pa le 12 državnih gimnazij, sedaj jih pa imajo Čehi le 22, Nemci pa 16.

„Salzburger Chronik“ hudo obdeluje dvornega svetnika **Lienbacherja**, ki se je izneveril programu, ki se je sklenil na shodu nemških konservativcev dne 22. novembra 1880. Tedaj se je sklenilo poganjati se za večjo avtonomijo deželnih zborov in dobrohotno postopanje nasproti nemškimi narodnostim. Lienbacher pa na vso moč dela za centralizem, že beseda „federalizem“ ga bode v oči. Pri vsaki priliki napada Čeha, Poljake in Slovence, kar se ne strinja z zgoraj omenjenim programom. „Deutsche Ztg.“ misli, da se na Češkem ne dá doseči drugače sprava mej Čehi in Nemci, kakor če bi vlada posredovala. Nemci jo bodo tudi prisilili, da bode to storila, če še ne pojdejo v deželni zbor. Izstop Nemcev iz češkega deželnega zbora je vlada že pretrpela, nikakor pa ne bode njih trajne abstinence. Res čudni so Nemci, vedno zabavljajo na vlado, pri vsaki priliki jo pa kličejo proti Slovanom na pomoč.

Najvažnejša stvar, s katero se bode pečal v prihodnjem zasedanju **gališki** deželni zbor, je gotovo reforma ljudskošolskega zakona. 17. t. m. snide se v Levovu enketa veščakov, da se bode o tej stvari posvetovala. Predsedoval jej bode deželni odbornik vitež Petruski. Posvetovanja se bodo vršila na podlagi treh referatov. Dr. Evzebij Czerkowski poročal bode o ustanovitvi in vzdrževanju ljudskih šol in o šolske dolžnosti; dr. Stanislav grof Badeni o pravnih razmerah učiteljev in dr. Michajl Babrziński o krajnih in okrajnih svetih. Dr. Stanislav grof Badeni je svoje poročilo predložil deželnemu odboru. V njem razpravlja imenovanje ljudskih učiteljev, urejanje učiteljskih plač, disciplinarne kazni in oskrbovanje upokojenih učiteljev in učiteljskih vdov. Posebne važnosti je, kar nasvetuje poročevalec o nagrajenju za pouk v veronauku. Dosedaj se je imel nastavitv katehet za kako šolo še le, če se je veronauk v njej poučeval vsaj 17 ur na teden. V več krajih sta pa dve šoli in v obeh šolah vkupe se veronauk poučuje še nad 20 ur na teden, vendar kateheta pa nemata, ker se v nobeni teh dveh šol ne poučuje veronauk vsaj 17 ur. Duhovnik dotičnega kraja pa v tacem slučaju ne more žrtovati toliko časa šoli in večkrat je bil učitelj prisiljen sam poučevati veronauk. Proti temu je pa nedavno protestoval nadškof Moravski. Grof Badeni pa priporoča, da se nastavi na vsaki čveterorazredni šoli katehet, ako ima dotična šola ali vse šole istega veroizpovedanja dotičnega kraja 80 učencev.

Vnanje države.

Princ Koburški je odpotoval v **Bolgarijo**, kjer ga pa čakajo velike težave. Večina bolgarskega naroda ne bode zadovoljna z njim. Vlada je nekda zvedela, da so opozicionarci v Turn-Severinu ga nameravali zavratno napasti z bombami, in če bi se jim ne posrečilo, pa na Dunavu ladjo, na kateri se bode peljal, razstreliti s torpedi. Vlada se ve da je vse storila, da prepreči atentat. Koliko je v teh poročilih resnice, ne vemo, vsekako pa je pomenljivo, da se take vesti širijo že pri njegovem prihodu v deželo.

Kruto postopanje s Francozi v Alzaciji in Loreni je vzbudilo na **Francoskem** veliko razdraženost proti Nemcem. Radikalci zahtevajo, da bi vlada strožje postopala s tujci. Nemški listi se že bojé, da bodo Francozi začeli iztiravati tujce ali pa jim nakladati kake velike davštine, in zategadel dokazujejo, da bi to le škodovalo Franciji, zlasti sedaj, ko bi rada privabila tujce, da se udeleže razstave v Parizu. Mi mislimo, da se v Parizu ne bodo dali od Nemcev slepiti, in bode že sami preudarili, kaj jim je koristno, kaj pa škodljivo.

Revsčina v **Nemčiji** je vedno večja, zaradi tega se pa narod vedno bolj izseljuje. Najbolj se izseljujejo iz Prusije; posebno s Poznanskega, od koder se letos skoro dvakrat toliko ljudi izseli, nego se jih je lani. Izseljujejo se navadno krepki ljudje, ki si upajo drugod ložje prislužiti kruha. Nemčija vsled izseljevanja zgublja najboljše delavske moči.

Dopisi.

Iz Podnarta 10. avgusta. [Izv. dop.] Prihod dragih nam gostov, bratov Čehov, bil je na postaji Podnart-Kropa toli ganljiv, da se ne da popisati. Vsak čutil je, da je to kaj posebnega, kar sega globoko v srce. Ob 6. uri popoldne zbralo se nas je nad 200 iz Kroke, Kamnegorice, Podbrezija, Tržiča in drugih sosednjih vasij. Kamnogoriški sta-

rosta strije Šimen, pripeljal je svojo, od Tomaneve slavnosti znano, 28 krasotic broječo kompanijo v pečah. Postavil jih je ob kolodvoru v „špalir“, poleg krasnih peč stalo je 12 elegantno oblečenih deklic iz Kroke z županovo Liziko na čelu, katere so imele brez števila šopkov v svojih cajnicah, pripravljenih za došle goste. Tudi krepki pevski zbor „Odmev“ iz Kroke, dasi utrujen od prejšnje veselice „Kranjskega Bralnega društva“, katera se je vršila prej ta dan in pri koji je sodeloval, prišel je in corpore. Za streljanje bilo je dobro skrbjeno, imeli smo baterijo s 40 topiči, katero sta preskrbela dva rodoljuba in katera je krepko pozdravljala češki vlak.

Ko se je ob 6^{1/2} uri vlak prikazal, navstala je tihoča, in zopet kakor blisk hitro burni „Živio“ in „Na zdar!“ Potem zapeli so „Odmevaši“ „Hej Slovani!“, koja pesen je došle goste do solz ganila. Češki odbor izstopil je pred pevci, kjer jih je strije Šimen v jako prisrčnih besedah v imenu občine Kamnogoriške in Kropenske pozdravil, na kar se je od strani Čehov preprijazno in srčno odzdravilo. Le prehitro zapela je trobenta, vlak se je začel pomikati, pevci zapeli so „Naprej zastava Slave“ in grogoviti „Živio!“ in „Na zdar!“ ločila sta nas, toda kratki ta sestanek ostane nam v spominu. Zatorej še jedenkrat „Živeli bratje Čehi!“ „Na zdar!“

Iz Savinjske doline 11. avgusta [Izv. dopis.] V soboto 6. avgusta izročili smo na Mozirskem pokopališču materi zemlji umrlega pravika, Jožeta Blaža, Triglavana, Sokola, odličnega narodnjaka in obče priljubljenega tovariša, kar je osvedočil lepi pogreb in mnogo vencev. Žalibog da Triglav zaradi neugodnih razmer ni mogel venca poslati; zato popravi to zamudo na vernih duš dan. K pogrebu prišlo je razen sorodnikov in veliko znancev tudi nekaj vseučilišnikov iz Gradca in Beča in precéj bogoslovcev in srednješolcev. Mozirska dekleta so belo oblečena spremljala dragega jim rojaka k zadnjemu počitku, in Savinjski Sokol udeležil se je pogreba z zastavo. Predno se je pred rojstveno hišo rakev z našim Jožetom vzdignila, zapeli so njegovi tovariši otožno pesnico. Na to se pomiče spored mimo kapelice sredi trga in potem v cerkev, kjer je bila maša in pridiga, v koji so se lepe lastnosti umrlega poudarjale. Že tu se je malokdo mogel solz izdržati. Ko se je pa na pokopališču druga v srce segajoča pesen žalostinka zapela in je g. pravnik Podgoršek v krepkem govoru naslikal domoljubje umrlega narodnjaka in v imenu Triglava, tovarišev Jožetovih in majke Slave, katero je mrtvec tako ljubil, slovo vzel od našega premilega prijatelja, tedaj je nastal velik jok in ni bilo trdosrčneža pri gomili, kojemu bi ne zaigrale gorke solze v očeh, zlasti, ako se je ozrl na ubogo, globoke tuge prevzeto sestro Jožetovo. Z nami vred žaluje majka Slava po svojem zvestem in nadarjenem sinu, na kojega je tako nadejno gledala. Vender bodi nam v tolažilo resnica:

„Da ni nesrečen, kdor v grobu leži.“ K.

S Krškega 10. avgusta. [Izv. dop.] V 4. dan t. m. zvečer so Krški godci imeli na g. Gregoriča vrtu za slovo svojemu neutrudljivemu voditelju g. V. Parmi zadnjo veselico. V naglici se je v ta namen mnogo odličnega občinstva zbralo, da se še poslednjikrat poslovijo od odhajajočega g. Parme. Namen teh vrstic ni temu gospodu peti slave in ga povzdigovati v deveta nebesa, kajti „delo se samo hvali.“ Toda „suum cuique“ pravi Latinec. Bodimo pravični nasproti g. Parmi, ki ima mnogo zaslug za Krško; on je namreč ustanovil „Krški godbeni klub“, kateremu je bil od začetka noter do zdaj duša, kajti sleherni lahko sprevidi, da se z diletanti ukvarjati ni posebno lahko in prijetno. In vender so se pod njegovim voditeljstvom godci v kratkem času tako izvežbali, da so na večih krajih (Brežice, Sevnica in Šent Jarnej) javno nastopili in povsodi želi obilo pohvale in pripoznanja. Velikokrat smo pa imeli priliko udeleževati se lepih koncertov na Krškem. Škoda, da je nam osoda g. Parmo tako naglo odvzela! Toda tolažimo se s tem, da imamo mej seboj njemu vrednega naslednika, ki bode godbo in petje vodil ravno tako vrolo, kakor odhajajoči. — Kranjčani pa smejo biti veseli, da dobe zopet svojega nekdanjega kapelnika, ki bode gotovo z veseljem prevzel vodstvo „Kranjskega godbenega kluba.“ — Ostali Krški godci pa kličemo svojemu voditelju in učitelju: „Prisrčna zahvala za trud!“ — Bog!

Domače stvari.

— (Za društvo sv. Cirila in Metoda) so dali naslednji gospodje Čehi po 1 gld.: g. J. V. Falta, stavitelj v Zasmukach; g. Leopold Porges, trgovec z železnino v Kolinu; Dragotin Weber iz Kraljevega Gradca. Dalje so poklonili: Hipolyt Faste, c. kr. notar na Křivoklát: 3 gld. za „Narodni dom“ in 3 gld. za družbo sv. Cirila in Metoda; Fran Havkik 2 gld. za „Narodni dom;“ Prasky mněšan 3 gld. za „Narodni dom;“ Strunecky Josip 2 gld. za „Narodni dom.“

— (Naš rojak g. dr. Matija Murko) odpelje se prihodnjo sredo v Peterburg, kjer ostane leto dni.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 8. snopič, v katerem se končajo Stritarjevi pesniški proizvodi. V vseh 8 zvezkih je 115 pesnij, zadnja je „Slovanska pesen.“ Z 8. snopičem dovršen je prvi zvezek, za kateri sta založnika priredila prikladne, elegantne platnice, najfineje od platna s zlatimi utiski po 45 kr., platnice od francoske poltelečje kože s zlatimi utiski po 70 kr. Z 9. snopičem prično izhajati „Pripovedni spisi.“

— (Vabilo k slovesni zlati maši) slavnega rodoljuba in velezaslužnega duhovnika prečastitega gospoda profesorja Andreja Einspielerja in z njo združeni narodni slavnosti v Svečah v Rožni dolini v nedeljo dne 21. avgusta 1887. — Spored slavnosti v nedeljo dne 21. avgusta 1887. I. v Svečah. Vsprejem in pozdrav došlih gostov po občinskem zastopu in požarni brambi v Svečah. I. Cerkvena slavnost. (Pri ugodnem vremenu pod milim nebom, v slučaju neugodnega vremena v cerkvi.) 1. Slavnostna pridiga ob 1^{1/2}10. uri zjutraj, govori preč. g. o. Oto Einspieler, frančiškan Goriškega samostana, potem 2. peta zlata sv. maša. (Pri maši pojó iz prijaznosti čč. gg. pevci Ljubljanske čitalnice.) II. Slavnostni oddelek. 1. Bratsky: „Oče naš“, moški zbor. 2. Slavnostni govor, govori gosp. Julij pl. Kleinmayr, c. kr. profesor v Gorici. 3. Jenko: „Molitev“, moški zbor. (Odhod z godbo v gostilno k Žavniku.) 1. „Naprej zastava slave“, koračnica. 2. Poklon raznih deputacij in zastopnikov preč. gosp. zlatomašniku. 3. Petje. 4. Slavnostni banket. 5. Nagovor gosp. predsednika in pozdrav gostov. 6. Petje. 7. Prolog, sestavil S. Gregorič, govori gospodičina Josipina Vernikova. 8. Petje. 9. Virk: „Slava Slovencem“, deklamuje sedemletna deklica. 10. „Prisega Rožanke“, deklamuje kmetska deklica Lenka Pak. 11. „Razni potje“, deklamuje kmetski deček Jožef Škof. 12. Petje in godba. Prosta zabava. Pri slavnosti sodeluje iz posebne prijaznosti oddelek slavnega pevskega zbora Ljubljanske čitalnice. Mej posameznimi točkami sporeda svira domača godba iz Sveč. — Red: Udeležnikom javljamo, da se bode treba voziti po železnici do Celovca, potem pa z vozovi dalje, kateri se bodo odpeljali iz Celovca v Sveče v nedeljo 21. avgusta točno ob 1^{1/2}6. uri zjutraj, in sicer iz gostilne hótela „zum Sandwirth“, kjer naj se blagovolijo do 5. ure zjutraj zanesljivo sniti vsi udeleženci. Tukaj se bode tudi zajutrkovalo. Vožnja na priprostih kmetskih vozovih stala bode tja in nazaj za osobo 1 gld. 20 kr. in se morejo prostori zagotoviti le za tiste udeležence, ki se bodo zadnji čas do dne 15. avgusta na-nje prijavili. Na posebno željo naročijo se tudi boljši vozovi, in sicer stane kočija z jednim konjem za tri osebe 8 gld. in z dvema konjema za štiri osebe 10 gld. za cel dan brez vsega družega priplačila in do neomejenega časa. Brzjavni pozdravi izvolijo naj se ravnati že dan pred slavnostjo (20. avgusta) na ime: Župnik Wieser, Celovec. Shajališče tujih udeležencev je dan pred slavnostjo (v soboto) in dan po slavnosti (v ponedeljek) v salonu hótela „zum Sandwirth“, kjer se tudi najbolje in najceneje stanuje.

Slavnostni odbor.

— (Vabilo k dijaškej veselici,) koja se vrši pod vodstvom Mariborskih abiturijentov dne 21. avg. pri sv. Jurji ob južni železnici v g. Neudlnovi gostilni. Čisti dohodek je namenjen društvu sv. Cirila in Metoda.

— (Slovanska liturgija.) Dovolitev slovanske liturgije za Črnogoro je samo obnovljenje dovoljenja, katero je dal papež Benedikt XIV. za vso Ilirijo. V Rimu so sedaj natančno preudarjali, katere dežele je papež Benedikt zmatral za Ilirijo. Točno se ta stvar ni mogla določiti, toda sklepali so, da vsekako Črnogoro in Srbijo. Potem bi tedaj tudi za katolike v Srbiji mogoče bilo doseči slo-

vansko liturgijo, ko bi srbska vlada za to kaj storila. Slovanski učenjaki naj bi pa preiskavali, če ni papež Benedikt tudi družih jugoslovanskih dežel zmatral za Ilirske, ker potem bi tudi lahko zanje zahtevali slovansko liturgijo.

— (Dr. Hermenegild Jireček.) Nekateri listi so trdili, da je nov ravnatelj centralne zaloge šolskih knjig dr. Hermenegild Jireček vitez Somakov sin bivšega avstrijskega naučnega ministra, ki je nekaj časa vodil bolgarsko naučno ministerstvo. Temu pa ni tako. Nov ravnatelj centralne zaloge šolskih knjig je najstareji dvorni svetnik v naučnem ministerstvu, ter ima 60 let. Bivši bolgarski naučni minister je pa Konstantin Jireček in je sedaj vseučiliški profesor v Pragi.

— (Čebelni semenj.) ki je bil pred dvema dnevoma na Igu se glede kupčije ni posebno obnesel. Pripeljali so vsega vkupe od Lašč, Krvave peči, in s Studenca nad 1000 panjev. Kupčija ni bila živahna, ker ni bilo kupcev. Popoldne kupil je g. Oroslov Dolenc iz Ljubljane do 5. ure kakih 220 panjev po 1 gld. do 1 gld. 5 kr., kakor so se sploh ponujali. Najvišja cena za panj bila je 1 gld. 25 kr. Samo iz Ribnice bilo je 28 panjev, ki so bili že dopoldne po 2 gld. 40 kr. prodani. Vsega vkupe prodalo se je okolu 45% napeljanega blaga, ker je bilo tudi nekaj malih kupcev iz bližine.

— (Program delitvi premij za govejo živino,) ki bode v Metliki v ponedeljek dne 29. avgusta 1887. I. Slavno c. kr. ministerstvo kmetijstva je na predlog c. kr. kmetijske družbe kranjske blagovolilo dovoliti, da se v Metliki za dolensko stran napravi delitev premij za govejo živino, in je v ta namen dovolilo potrební denar. Cilj in konec tej razstavi in delitvi premij je: a) Da se živinorejci te strani dežele in pa cele Kranjske s primerjanjem goved različnih krajev spodbudijo v napredek živinoreje in o njem poučijo; b) da se razvidi uspeh, ki se je zlasti z pripomočjo državne podpore dosihmal dosegel pri reji naše domače goveje živine; c) da se glede na postavu zoper govejo kugo od leta 1879. več goveje živine izredi in oživi kupčija z domačo živino, ne le doma na Kranjskem, temuč tudi v vnanje dežele. 1. Pravice do premij v Metliki imajo vsi živinorejci okraja črnomaljskega, novomeškega, krškega, kočevskega in litijskega. 2. Na razstavo pripeljana živina se postavi na „mestni trg“. Do 9. ure dopoldne mora pa vsa živina na mestu razstave biti, in sicer posebe junci, in posebe telice in posebe krave na ograjah privezane. Vsak lastnik mora sam skrbeti, da ima njegova živina hlapca ali dekle, ki živini streže. 3. Živina, katera hoče biti premije deležna mora najmanj že pol leta lastnina tistega gospodarja biti, ki jo razstavi. To mora razstavnik dokazati s spričalom svojega županstva. 4. Možje, kateri bodo sodili premiranje živine, se izbero po dotičnem predpisniku c. kr. ministerstva kmetijstva in se morajo ravnati po propisih za to določenih. 5. Kdor je premijo dobil, se mora s posebnim pismom zavezati, da bode spolnil vse, kar imenovani ministerski predpisnik veleval, ter da bode premirano goved najmanje jedno leto za pleme obdržal. 6. V razstavo se pripuščajo: junci (biki), ki so 1^{1/2} do 3 leta stari, breje telice, ki so najmanje 2 leti stare, molzne krave, ki so imele jedno, dvoje, tri, štiri ali k večjemu 5 telet. Goved sme biti izvirnega Marijadvorskega, Muriškega, Belansko-Pincgavskega plemena in pa mešana domača živina z zgoraj imenovanimi 3 rodovi ali pa tudi z drugimi žlahtnimi rodovi ali pa tudi čisto domača živina. 7. Za izvirne rodove so odločene državne premije tako le: I. premija za bike: 40 gld.; II. premija: 30 gld.; III. premija: 25 gld.; IV. premija: 20 gld.; V. premija: 20 gld. I. premija za telice: 25 gld.; II. premija: 20 gld. I. premija za krave: 30 gld.; II. premija: 25 gld. Skupaj 235 gld. Za lepo mešano živino in za domačo živino so odločene državne premije tako le: I. premija za bike: 30 gld.; II. premija: 25 gld.; III. premija: 20 gld.; IV. premija: 20 gld.; V. premija: 15 gld. I. premija za telice: 15 gld.; II. premija: 10 gld. I. premija za krave: 20 gld.; II. premija: 15 gld. Skupaj 170 gld.

Od centralnega odbora c. kr. kmetijske družbe Kranjske.

V Ljubljani 10. julija 1887.

Gustav grof Thurn,
predsednik.

Gustav Pirc,
tajnik.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Postojina 12. avgusta. Čehi v Borovnici, Logatci, na Rakeku srčno vsprejeti. Društva, šolska mladina z zastavami na postajah, kraji okrašeni. Vsprejem v Postojini velikansk, sedem zastav, vsa Notranjska zastopana. V imenu Postojine pozdravil župan Vičič, v imenu Notranjske Hinko Kavčič, v izvrstnem govoru poudarjajoč slovansko solidarnost, katera se ob pohodu praktično kaže. Odzdravila dr. Schmaus, Ryba. Potem z godbo skupen ugod v trg, kateri krasno odičen velikanskim slavlom, zastavami. Pred jamo pozdravil okrajni glavar Schwarz Čeh, naglašajoč, da v tolikem številu še noben narod ni obiskal naravnega čudesja Notranjske. Jama krasno razsvetljena, Čehi nautuženi. Na Kalvariji šestdeset notranjskih pevcev pelo cesarsko pesen, „Jadransko morje.“ Jaz sem Slovan.“ Mej petjem vse bengalično razsvetljeno, krasen prizor.

Vidin 12. avgusta. Princ Koburški ob 6. uri zvečer semkaj dospel, nautuženo vsprejet po velikanski množici in garniziji na nabrežji. Stambulov in nadškof pozdravila sta ga na nabrežji v imenu vlade, prebivalstva, vojske. Koburžan odgovoril, da je zmatral za sveto dolžnost, kakor hitro mogoče podati se v novo domovino in posvetiti svoje življenje sreči, veličju in blaginji Bolgarske. Zahvaljujoč se za zaupanje in udanost brabrega naroda bolgarskega, izrekel je princ prepričanje, da ga bode narod bolgarski podpiral in v njegovem prizadevanji, da se zopet povzdigne in razvija dežela, da se doseže sijajna bodočnost. Po vsprejemu deputacij v mestni hiši, šel je princ zopet na parobrod.

Carigrad 12. avgusta. Porta vsled postopanja bolgarskih regentov in Koburžanove akcije nevoljna odpoklicala je Rizo beja ter imenovala državnega podtajnika v vnanjem uradu, Artina efendija nadkomisarjem v začasni specijalni komisiji v Bolgarski. Artin efendi odpotuje tjakaj ob ugodnem trenutku.

Razne vesti.

* (Štrajk v Naplu.) V Napolu so napravili pokopovalci mrličev štrajk. Kaj je povod temu štrajku, ne vemo.

* (Lačen porotnik.) V Liberci na Češkem se je vršila obravnava proti dvema zatožencema zaradi goljufije. Obravnava je trajala dolgo v noč. Ko je govoril že dolgo zagovornik, poseže mu nek porotnik v besedo, da naj le kmalu konča svoj govor, kajti on je lačen, ker še ni večerjal. Porotnikova opomba vzbudila je veliko veselost po dvorani.

Zdravljenje pospešuje. Pri odprtih ranah, oteklinah in ulesih se z Molovim „Francoskim žganjem“ odpravi prisad in s tem vidno pospeši zdravljenje. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specijalnih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-o v izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (19-6)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-103)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Díku vzdání.

P. t. panu Hugonu Turkovi a spanilomyslné pani choti jeho v Lublani.

Za srdečne, obětovné, v pravdě slovanské pohostění, jakého se dostalo nám v milém kruhu Vaší ctěné rodiny za dobu pobytu našeho v té bílé Lublani, vzdáváme Vám svým a svých chotí jmenem nejupřímnější díky in najtoplejší zahvalo.

Karel Solpera, Václav Škaloud,
c. kr. profesoři z Jindřichova Hradce. (567)

Veleváženému panu panu Alfredu Hartmannovi, našemu milému hostiteli jakož i všem předrahy Slovincům s nimiž nám v bílé Lublani bylo pobýti největší radostí obzvláště slovutnému panu Dr. Papežovi provoláváme z nehlubší útroby duše:

Díky, díky Vám, mnogaja ljeta!

Professor Gustav Heš, Josef Kousal, duch. správce c. k. trestnice, Ottakar hrabě Waldstýn.

Velectěnému panu Viktoru Rohrmanovi, tovarníku v Lublani, a jeho spanilomyslné choti vzdávají v účtě podpísaní za přátelské a v pravdě slovanské pohostění svůj nejvřelejší dik.

Vilím Beřvař, soukromník v Praze. František Po ur, řídící cukrovaru v Hořevicích. Štěpán Culádek, c. k. notář v Holivčích. (571)

Zahvala.

Prostovoljna požarna bramba v Postojini izreka najtoplejšo zahvalo vsem onim, kateri so pripomogli k tako sijajnemu uspehu društvene tombole dne 7. avgusta t. l., posebno pa predstojništvu Postojinske jame za brezplačno prepustitev električne razsvetljave, požarnima brambama iz Logateca in Vrda in darovalcem dobitkov in darov.

V Postojini, dne 10. avgusta 1887. (563)

Za načelnístvo:

M. Burger,
načelník.

Al. Lavrenčič,
namestnik.

Zahvala.

Podpisana odbora štejeta si v prijetno dolžnost, da izrečeta iskreno zahvalo vsej gospódi, ki je pripomogla k tako sijajnemu uspehu naše svečanosti dne 7. t. m., osobito in pred vsem pa slav. hrvatskemu pevskega društva „Vila“ v Varaždinu, slavnemu mešanemu zboru slovenskega pevskega društva v Ptui, Ljutomerskim gg. pevcem in prečestitim domačim našim gospem in gospodičinam, ki so s svojimi doprineski „bufet“-u in s svojo nedosegljivo ljubeznjivostjo pri razprodaji največ pripomogle k izvrstnemu uspehu koncerta.

V Ormoži, dne 10. avgusta 1887.

Ormoška čitalnica.

Ormoška podružnica sv. Cirila in Metoda.

Tuji:

11 avgusta.

P. j. slonni: Múkler z Dunaja. — Kašik iz Prage. — Sternagel iz Bocna. — Zitz iz Gradca. — Kahler, Knopp iz Strasa. — Walmann iz Trsta. — Piskatschek iz Gorice. — dr. Sperlich iz Pulja. — Spada iz Zadra. — Berčič iz Dalmacije.

Pri **Mallci:** Guttmann z Dunaja. — Koledani, Kodermatz, dr. Jelusig iz Trsta. — Pozder z Reke. — Jakobi iz Gorice.

Pri **bavarskem dvoru:** Heu iz Pulja. — Steinbach iz Trsta.

Pri **avstrijskem cesarji:** Gregorčič iz Gradiške. — Köhler iz Zagreba. — Doktorič iz Bohinske Bistrice. — Marouvič iz Dalmacije.

Umrlí so v Ljubljani:

9. avgusta: Ljudmila Kapus, uradnikova hči, 24 let, Vegove ulice št. 8, za jetiko.

V deželnej bolnici:

7. avgusta: Marija Kalin, delavka, 64 let, za vodenico. — Jera Cigelšek, gostija, 70 let, za kroničnim katarom.

8. avgusta: Boštjan Jenko, gostač, 67 let, za pomankanjem krvi.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. avg.	7. zjutraj	732.56 mm.	15.0 C	sl. vzh.	obl.	
	2. pop.	732.38 mm.	20.8 C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	732.12 mm.	15.2 C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 17.0°, za 2.9° pod normalom.

Dunajska borza

dne 12. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papična renta	81.45	81.55
Srebrna renta	82.75	82.80
Zlata renta	112.0	112.90
5% marenca renta	96.45	96.50
Akcije narodne banke	884.00	884.00
Kreditne akcije	280.90	281.50
London	125.95	126.00
Srebro	—	—
Napol.	9.99	9.98 1/2
C kr. cekini	5.95	5.99
Nemške marke	61.77 1/2	61.67 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	163 25
Ogerska zlata renta 4%	100	60
Ogerska papirna renta 5%	87	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119 25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld.	179 50
Kreditne srečke	10	20 25
Rudolfove srečke	120	107
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	75

Denar,

ki se more vrniti v majhnih mesečnih obrokih, rečno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več dobé na posodo kavalirji, častniki, industriji, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firmeže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v

njiino stroko spadajoče blago. (87-145)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Ana Dittrich
bivša uđova Moček.
Jakob Dittrich
hišni posestnik
poročena.
(568)
V GRADCI, dne 8. avgusta 1887.

Broj 338.

(563-2)

Natječaj.

Kod obće javne bolnice u Sisku imadu se popuniti do konca o. m. j. mjesta bolničkoga podvornika i podvornice (Krankenwerther).

S mjestom podvornika skopčana jest mjesečna plaća od 30 for. i stan u naravi, s potonjim pako mjesečna plaća od 21 lor. i stan u naravi.

Molitelji želeći se za ovo mjesto natjecati, neka pošalju svoje sa svjedočkom dosadanega službovanja obloženu molbenicu do 25. t. m. na podpisanu upravu tim dodatkom, da podvornik imade biti vješt hrvatskom jeziku u pismu i govoru, a njemačkom u govoru.

Prednost imadu oženiti bez djece, te koji su u tom svojstvu već službovali time, da mogu oba namješteni biti.

Uprava obće javne bolnice u Sisku,
dne 8. kolovoza 1887.

Upravitelj: Filk.

Hiša na Vrhniki,

jako lično zidana, s prodajalnico, dvema sobama pri tleh-kjer je sedaj gostilnica, z jednim nadstropjem in tremi so, bami, z ličnim malim vrtom in kegljiščem, ki leži za obrt na jako ugodnem kraju, kjer se ceste križajo, ležeča ob okrajni cesti, po kateri ljudje k maši hodijo,

se proda po nizki ceni ali pa tudi dá v najem.

Bolj natančno se izve pri upravnístvu „Slovenskega Naroda“ v Ljubljani in v prodajalnici gospoda J. R. Jelovška na Vrhniki. (5-8-3)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovencea ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrhan Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Gelida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovška sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapee. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški válpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovei. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja roličnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld.

Pri vnanjih naročilih velja poštšina

za posamični nevezani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naroče skupno najmanj deset izvodov. (79-43)

Prodajajo se v

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolpa.